

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และขอเสนอแนะ

จุดมุ่งหมายที่สำคัญในการวิจัยครั้งนี้ คือ ต้องการศึกษาว่า ภาพยนตร์บันทึกเทปที่ฉายตาม โรงภาพยนตร์ทั่ว ๆ ไป จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้งเพศหญิงและเพศชาย อย่างเป็นอย่างไร ทั้งนี้ โดยทำการศึกษาเหตุผลของนักเรียนที่มีต่อภาพยนตร์ที่ตนชอบ ศึกษาถึงความ คิดในการชมภาพยนตร์ การใช้เวลาชมภาพยนตร์ ศึกษาถึงการเขียนแบบอย่างต่าง ๆ จากภาพยนตร์ ประเภทต่าง ๆ ศึกษาถึงผลดีและผลเสียของภาพยนตร์ในความคิดของนักเรียน รวมทั้งศึกษาความ รู้สึกของนักเรียนเมื่อได้ชมภาพยนตร์ที่มีบทพิศวาสหรือน่าขบขัน และนำผลจากการศึกษาเหล่านี้ มารวบรวมข้อมูลเพื่อเป็นข้อพิสูจน์ว่า ภาพยนตร์บันทึกเทปจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของนักเรียนอาชีวศึกษา อย่างเป็นอย่างไรและเพียงไร

ในการศึกษาวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลโดยการออกแบบสอบถาม ซึ่งได้ รวบรวมปัญหาและข้อเท็จจริงบางอย่างซึ่งน่าจะเป็นไปได้รวมทั้งหมด ๒๔ ข้อ และส่งแบบสอบถาม เหล่านี้ไปยังนักเรียนอาชีวศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษา ๖ แห่ง ดังได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด ๑,๘๐๐ ฉบับ ได้รับกลับคืนมา ๑,๓๑๕ ฉบับ แต่นำมาใช้ในการวิจัย ได้ ๑,๖๕๔ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๔๔

ผลการวิจัย (Findings) พอสรุปเป็นข้อ ๆ ดังนี้

๑. สภาพทางครอบครัวของนักเรียนอาชีวศึกษา

บิดามารดาของนักเรียนอาชีวศึกษาล้วนมากยังคงมีชีวิตอยู่ และนักเรียนส่วนมากอาศัย อยู่กับบิดามารดา นักเรียนชายมีจำนวนร้อยละ ๘๖.๕๓ นักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๖๘.๖๗ รองลงมานักเรียนอาศัยอยู่กับญาติ นักเรียนชายมีจำนวนร้อยละ ๓๕.๓๕ นักเรียนหญิงมีจำนวน

ร้อยละ ๓๔.๐๖ จะเห็นว่าอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน

ส่วนงานอดิเรกที่นักเรียนอาชีวศึกษาชอบมากที่สุด คืออ่านหนังสือ นักเรียนชายมีจำนวน ร้อยละ ๒๔.๕๑ นักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๔๘.๕๔ รองลงมาคือ ชมภาพยนตร์ นักเรียนชาย มีจำนวนร้อยละ ๒๓.๔๓ นักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๑๗.๐๑ ส่วนงานอดิเรกอื่น ๆ ดังลงมา ได้แก่ ฟังวิทยุ ปลูกต้นไม้ สะสมวัตถุ ฯลฯ ส่วนนักเรียนชายมีนักเรียนจำนวนร้อยละ ๑.๓๗ ตอบว่า งานอดิเรกคือ "การฉีกตัว" หมายถึง การปลดปล่อยความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) ซึ่งถ้าหากเป็นความจริง ก็แสดงว่า เด็กมีแนวโน้มไปในเรื่องทางเพศมาก แต่ถาแถลงตอบ แสดงว่า เด็กอาจมีปัญหาทางพฤติกรรม หรือมีปมค้อยทางด้านความประพฤติ จึง ได้ตอบมาเช่นนี้ แต่อย่างไรก็ตาม แสดงว่า นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ ชอบงานอดิเรกที่ คล้ายคลึงกันมาก

๒. ความสนใจในการชมภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ และเหตุผลในการชมภาพยนตร์ ของนักเรียนอาชีวศึกษา

นักเรียนส่วนมากสนใจชมภาพยนตร์อยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล สนใจชมภาพยนตร์ระดับปานกลางร้อยละ ๗๓.๐๓ หญิงร้อยละ ๑๐๐.๐๐ นักเรียนชายโรงเรียน ราษฎรร้อยละ ๔๗.๓๕ หญิงร้อยละ ๔๔.๕๔ อันค้ำรองลงมาคือนักเรียนสนใจมมาก นักเรียนชาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาสนใจในระดับมากจำนวนร้อยละ ๑๔.๕๓ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎรร้อยละ ๕.๐๕ หญิงร้อยละ ๑๓.๗๓

ประเภทภาพยนตร์ที่นักเรียนอาชีวศึกษาชอบมากที่สุด คือ ภาพยนตร์สงครามและ ประวัติศาสตร์ โรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๓๑.๑๑ โรงเรียนราษฎรมีจำนวนร้อยละ ๔๑.๒๗ อันค้ำรองลงมาคือ ภาพยนตร์เพลงและดนตรี โรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๑๕.๕๖ โรงเรียนราษฎรมีจำนวนร้อยละ ๑๖.๕๗ อันค้ำถัดไปคือ ภาพยนตร์จินตกำลังภายใน ภาพยนตร์- ชีวิต ภาพยนตร์ตลกขบขัน รองลงมาตามลำดับ ส่วนภาพยนตร์ที่นักเรียนชายชอบชมน้อยที่สุด

คือ ภาพยนตร์กึ่งนิทาน โรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๑.๑๘ โรงเรียนราษฎร์ไม่ชอบชมเลย

ส่วนประเภทภาพยนตร์ที่นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงชอบชมมากที่สุด คือ ภาพยนตร์เพลงและดนตรี โรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๕๓.๑๘ โรงเรียนราษฎร์มีจำนวนร้อยละ ๓๘.๘๖ อันคัมรองลงมา คือ ภาพยนตร์ชีวิต โรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๘.๑๘ โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๑๙.๓๖ อันคัมถัดไป คือ ภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์ตลกขบขัน ภาพยนตร์ใกล้สมัยจตุรภย์ รองลงมาตามลำดับ ส่วนภาพยนตร์ที่นักเรียนหญิงชอบชมน้อยที่สุด คือ ภาพยนตร์ประเภทเร้าอารมณ์ ไม่ได้เลือกชมเลย

จะเห็นได้ว่า นักเรียนอาชีวศึกษาทั้งชายและหญิงชอบชมภาพยนตร์ประเภทคล้ายคลึงกัน เพียงแต่ต่างอันกับความชอบเท่านั้นเอง

ส่วนเหตุผลของนักเรียนที่ชอบชมภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์ คือ ทำให้ได้รับความรู้ทางประวัติศาสตร์ในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสงคราม เป็นเหตุผลของนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล จำนวนร้อยละ ๖๖.๕๐ หญิงจำนวนร้อยละ ๖๔.๕๙ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๖๘.๘๓ หญิงจำนวนร้อยละ ๓๘.๖๕ ส่วนเหตุผลที่ชอบชมภาพยนตร์เพลงและดนตรี คือ เบาสมอง เป็นการผ่อนคลายให้สบายใจและเพลิดเพลิน เป็นเหตุผลของนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล จำนวนร้อยละ ๕๕.๘๖ หญิงจำนวนร้อยละ ๕๖.๑๘ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๕๕.๖๕ หญิงจำนวนร้อยละ ๕๓.๕๕ ส่วนเหตุผลที่ชอบชมภาพยนตร์ชีวิต คือ บางเรื่องมีลักษณะ นำไปยึดถือเป็นหลักประจำใจได้ เป็นเหตุผลของนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล จำนวนร้อยละ ๕๖.๕๐ หญิงจำนวนร้อยละ ๖๔.๕๙ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๓๘.๑๖ หญิงจำนวนร้อยละ ๕๑.๐๐ ส่วนสาเหตุที่ชอบชมภาพยนตร์ตลกขบขัน คือ เบาสมอง ดูเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินเป็นการผ่อนคลาย เป็นเหตุผลของนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล จำนวนร้อยละ ๕๕.๑๘ หญิงจำนวนร้อยละ ๕๓.๐๐ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๕๓.๖๔ หญิงจำนวนร้อยละ ๕๑.๖๔ จะเห็นได้ว่า เหตุผลในการชมภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้งชายและหญิงคล้ายคลึงกันและเหมือนกันมาก

๓. ความถี่ในการชมภาพยนตร์ของนักเรียนอาชีวศึกษา

นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศส่วนมากเข้าชมภาพยนตร์ในโอกาสที่ว่าง เวลา เงินและอื่น ๆ อย่างพอเหมาะ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลจำนวนร้อยละ ๓๔.๖๔ หญิงจำนวนร้อยละ ๔๖.๘๖ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๓๔.๑๖ หญิงจำนวนร้อยละ ๔๐.๗๗

อันที่จริงรองลงมาคือเกือบครึ่ง นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลจำนวนร้อยละ ๓๐.๘๓ หญิงจำนวนร้อยละ ๒๔.๕๓ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๒๕.๓๐ หญิงร้อยละ ๓๖.๖๖

ส่วนนักเรียนที่ไม่เคยชมภาพยนตร์เลยมีน้อยมาก คือนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๖.๘๒ หญิงไม่มีเลย นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๑.๕๑ หญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๐.๘๖

๔. วันและเวลาที่นักเรียนอาชีวศึกษาชอบไปชมภาพยนตร์มากที่สุด

นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ ส่วนมากนิยมไปชมภาพยนตร์ในวันเสาร์ อาทิตย์มากที่สุด รอบที่นักเรียนชายชอบชมมากที่สุดในวันนี้ คือ รอบ ๕.๐๐ น. นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๓๖.๑๗ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๓๑.๔๗ ส่วนรอบที่นักเรียนหญิงชอบชมมากที่สุดในวันเสาร์ อาทิตย์ คือ รอบ ๑๖.๐๐ น. โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๒๐.๐๐ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๓๔.๘๖ ส่วนรอบที่นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศชอบชมน้อยที่สุดคือ รอบ ๒๑.๐๐ น. นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลชอบชมเป็นจำนวนร้อยละ ๖.๕๕ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๑.๖๕ นักเรียนหญิงไม่มีชมเลย

วันที่นักเรียนชอบชมภาพยนตร์เป็นอันดับรองลงมาคือ วันธรรมดา รอบที่นักเรียนชายชอบชมมากที่สุด คือ รอบ ๑๖.๐๐ น. โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๒๔.๕๐ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๕๐.๐๐ ส่วนนักเรียนหญิงชอบชมรอบ ๑๔.๔๕ น. มากที่สุด คือ โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐.๐๐ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๔๕.๔๕ ส่วนรอบที่นักเรียนนิยมเข้าชมน้อยที่สุด คือ รอบ ๒๑.๐๐ น. นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๕.๔๔

นักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๕.๕๕ นักเรียนอื่นไม่เข้ามเลย

ส่วนเงินผูกกระดาษนั้น นักเรียนชายนิยมชมชอบ ๕.๐๐ น.มากที่สุด กล่าวคือ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๕๕.๕๓ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๔๔.๐๐ รอบที่นักเรียนหญิงนิยมชมชอบมากที่สุด คือรอบ ๑๖.๐๐ น. โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐.๐๐ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๔๔.๕๓ รอบที่นักเรียนทั้ง ๒ เพศเข้ามน้อยที่สุดในวันธรรมดา คือ รอบ ๑๖.๓๐ น. นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๑.๕๕ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๔.๐๐ หญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๓.๔๕ ส่วนนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลไม่มีเลย

๕. ชั้นราคาความเหมาะสมที่นักเรียนอาชีวศึกษาชอบชมมากที่สุด

นักเรียนชายชอบชมราคาพยนตร์ชั้นราคา ๑๐.๐๐ บาทมากที่สุด โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๕๕.๓๖ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๒๗.๑๑ ชั้นราคารองลงมาคือ ชั้นราคา ๑๖.๕๐ บาท โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๒๑.๑๑ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๒๓.๕๐ ส่วนชั้นราคาอื่น ๆ นักเรียนก็ชอบม่น้อยลงตามลำดับ คือ ราคา ๗.๐๐ บาท ราคา ๕.๐๐ บาท ราคา ๑๕.๐๐ บาท ราคา ๒๐ บาท ส่วนชั้นราคาตั้งแต่ ๒๕.๐๐ บาทขึ้นไป มีนักเรียนชายเข้ามมาก กล่าวคือ โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๓.๑๖ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๑.๔๑

สำหรับนักเรียนหญิง ชั้นราคาที่ชอบชมมากที่สุด คือ ๑๖.๕๐ บาท โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐.๐๐ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๕๔.๕๑ ชั้นราคารองลงมาคือ ชั้นราคา ๑๐.๐๐ บาท นักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลเข้ามเป็นจำนวนร้อยละ ๕๕.๕๓ โรงเรียนราษฎร์เข้ามเป็นจำนวนร้อยละ ๑๖.๓๑ ชั้นราคาที่มีนักเรียนหญิงเข้าม่น้อยลงมาตามลำดับดังนี้ คือ ชั้นราคา ๑๕.๐๐ บาท ราคา ๒๐.๐๐ บาท ราคา ๗.๐๐ บาท ราคา ๒๕.๐๐ บาทขึ้นไป ส่วนราคาที่มีนักเรียนหญิงเข้าม่น้อยที่สุดคือ ราคา ๕ บาท โรงเรียนราษฎร์หญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๑.๕๓ โรงเรียนรัฐบาลไม่มีเลย

จะเห็นได้ว่า อัตราค่าที่นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศชอบชมมากไม่แตกต่างกันนัก คือ ราคา ๑๐.๐๐ บาท และ ๑๖.๕๐ บาท แต่นักเรียนมักไม่ใครชอบชมภาพยนตร์ชั้นราคาสูงเช่นเดียวกับนักเรียนหญิง ซึ่งไม่ชอบชมภาพยนตร์ชั้นราคาต่ำ

๖. บุคคลที่นักเรียนอาชีวศึกษาชอบไปชมภาพยนตร์ด้วยมากที่สุด

บุคคลที่นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศนิยมไปชมภาพยนตร์ด้วยมากที่สุด คือ เพื่อนเพศเดียวกัน ดังตัวเลขต่อไปนี้ โรงเรียนรัฐบาลชายเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐.๕๓ หญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๓๑.๕๓ โรงเรียนราษฎร์ชายเป็นจำนวนร้อยละ ๖๐.๕๔ หญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๕๖.๖๕

บุคคลที่นักเรียนชายชอบชมภาพยนตร์ด้วยเป็นอันดับรองลงมาคือ เพื่อนต่างเพศ โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๒๐.๑๔ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๒๑.๕๓ อันดับถัดมา คือ ไปคนเดียว ไปกับญาติพี่น้อง ไปกับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อันดับนักเรียนเลือกน้อยที่สุด คือ ไปกับทางโรงเรียน ซึ่งนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลไม่มีเลย โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๐.๓๐

ส่วนบุคคลที่นักเรียนหญิงชอบไปชมภาพยนตร์ด้วยเป็นอันดับรองลงมา คือ ไปกับญาติพี่น้อง นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๓.๑๔ โรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวนร้อยละ ๒๔.๘๖ อันดับถัดมาคือ ไปกับเพื่อนต่างเพศ สำหรับนักเรียนหญิงไม่มีใครเคยไปชมภาพยนตร์คนเดียว หรือไปกับทางโรงเรียนเลย

จะเห็นได้ว่า นักเรียนอาชีวศึกษานิยมไปชมภาพยนตร์กับบุคคลประเภทที่คล้ายคลึงกัน ว่างกันแต่อันดับในการเลือกเท่านั้น ขอแตกต่างกันระหว่างนักเรียนชายและหญิงก็คือ นักเรียนชายเป็นจำนวนไม่น้อยนิยมไปชมภาพยนตร์คนเดียว แต่นักเรียนหญิงไม่มีเลย

๗. ค่าใช้จ่ายในการชมภาพยนตร์ ของนักเรียนอาชีวศึกษา

เงินค่าใช้จ่ายในการชมภาพยนตร์ของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ ส่วนใหญ่ได้มาจากเงินค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ไ้รับจากผู้ปกครอง ดังตัวเลขต่อไปนี้ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเก็บ

จำนวนร้อยละ ๓๐.๘๓ หญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๖๔.๒๔ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์เป็นจำนวน
ร้อยละ ๖๓.๘๖ หญิงเป็นจำนวนร้อยละ ๖๕.๑๐

นักเรียนชายยังสามารถหาค่าใช้จ่ายได้อีกโดยการหางานพิเศษ คือ โรงเรียนรัฐบาล
จำนวนร้อยละ ๘.๓๒ โรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๑๓.๕๕ รองลงมาคือ ขอดูปกครองเป็นพิเศษ
เพื่อนต่างเพศออกค่าให้ ส่วนวิธีขอยืมเพื่อนนั้น นักเรียนชายใช้น้อยที่สุด คือ โรงเรียนรัฐบาล
จำนวนร้อยละ ๐.๕๕ โรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๐.๖๐

สำหรับนักเรียนหญิง นอกจากใช้เงินค่าใช้จ่ายส่วนตัวแล้ว ยังขอดูปกครองเป็นพิเศษ
โรงเรียนรัฐบาลจำนวนร้อยละ ๓.๑๔ โรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๑๕.๐๒ ถัดมาคือเพื่อน -
ต่างเพศออกค่าให้ หาเงินได้เองจากการหางานพิเศษ เพื่อนเพศเดียวกันออกค่าให้ นักเรียนหญิง
ไม่เคยขยืมเงินเพื่อนเพื่อไปชมภาพยนตร์เลย

๔. ความเอาใจใส่ของผู้ปกครองนักเรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับการชมภาพยนตร์

ตามปกติผู้ปกครองจะเอาใจใส่ดูแลนักเรียนมาก นักเรียนจะต้องขออนุญาตก่อนที่จะทำ
อะไรก็ตาม จากผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า นักเรียนอาชีวศึกษารายโรงเรียนรัฐบาลไม่ต้องขอ
อนุญาตผู้ปกครองก่อนที่จะไปชมภาพยนตร์เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ ๕๐.๘๑ โรงเรียนราษฎร์จำนวน
ร้อยละ ๓๕.๖๔ ส่วนนักเรียนชายที่ต้องขออนุญาตเป็นบางครั้ง ก็มีระดั้มใกล้เคียงกัน คือ โรงเรียน
รัฐบาลร้อยละ ๔๐.๓๓ ส่วนโรงเรียนราษฎร์มีมากถึงร้อยละ ๕๐.๐๐ ส่วนนักเรียนที่ต้องขออนุญาต
ทุกครั้งมีน้อย โรงเรียนรัฐบาลเพียงร้อยละ ๑๔.๓๒ โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๑๔.๓๖ เท่านั้น

ส่วนนักเรียนหญิง ผู้ที่ต้องขออนุญาตเป็นบางครั้งมีมาก โรงเรียนรัฐบาลจำนวนร้อยละ
๕๓.๑๔ โรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๕๕.๕๕ และสำหรับผู้ที่ต้องขออนุญาตทุกครั้งก็มีจำนวน
ใกล้เคียงกันมาก คือ โรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๔๖.๔๖ โรงเรียนราษฎร์มีถึง ๕๕.๕๑ ส่วนผู้ที่ไม่
ต้องขออนุญาตเลยมีน้อย โรงเรียนรัฐบาลไม่มีเลย โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๑๑.๕๕

จะเห็นได้ว่า ผู้ปกครองนักเรียนอาชีวศึกษาหญิงมีความเอาใจใส่ดูแลนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย

นอกจากนั้น ผู้ปกครองของนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๖๕.๖๕ และโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๕๘.๖๔ ไม่เคยแนะนำนักเรียนเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่ควรดูเลย มีผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลเพียงร้อยละ ๓๔.๓๑ และโรงเรียนราษฎร์เพียงร้อยละ ๔๐.๓๖ เท่านั้นที่ให้คำแนะนำแก่นักเรียนเกี่ยวกับภาพยนตร์

ส่วนผู้ปกครองนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๕๗.๑๔ ก็ไม่เคยแนะนำนักเรียนเลย แต่ผู้ปกครองนักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์ได้ให้คำแนะนำเป็นจำนวนร้อยละ ๕๔.๐๔ และไม่แนะนำเพียงร้อยละ ๔๕.๙๖

จากการที่นักเรียนต้องขออนุญาตผู้ปกครองก่อนไปชมภาพยนตร์ และการที่ผู้ปกครองให้คำแนะนำเกี่ยวกับภาพยนตร์แก่นักเรียน แสดงว่า ผู้ปกครองมีความเอาใจใส่ในนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย

๕. อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อนักเรียนอาชีวศึกษา

จากการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนส่วนมากทั้งชายและหญิงไม่เคยคิดที่จะเป็นคาราเลย จะเห็นจากตัวเลขที่แสดงคือ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๗๑.๗๔ นักเรียนหญิงร้อยละ ๗๒.๔๖ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๗๖.๔๕ นักเรียนหญิงร้อยละ ๗๔.๗๗

แต่ก็มีนักเรียนบางคนที่เลียนแบบจากการว่า ถึงแม้ว่านักเรียนส่วนมากคือ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๓๔.๑๗ หญิงร้อยละ ๒๗.๕๓ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๓๔.๕๕ หญิงร้อยละ ๔๕.๖๔ จะไม่เคยเลียนแบบจากการภาพยนตร์เลย แต่ก็มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่เลียนแบบ สิ่งที่นักเรียนชายเลียนแบบมากที่สุด คือ คำพูดหรือสำนวน โรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๖๗.๕๖ โรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๖๔.๓๑ รองลงมาคือเลียนแบบการแต่งกาย กิริยาท่าทางการกระทำหรือความประพฤติต่าง ๆ สิ่งที่นักเรียนชายเลียนแบบน้อยที่สุด คือ ทรงผม (อาจเป็น

เพราะกฎของหางโรงเรียนไม่อำนวยให้ นักเรียนจึงไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ (เช่น ทรงเตาทอง)
โรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๓.๓๐ โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๓.๕๖

ส่วนนักเรียนหญิง ชอบเปลี่ยนแปลงด้านการแต่งกายมากที่สุด คือ โรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๕๐.๐๐ โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๕๖.๓๖ รองลงมาคือ คำพูดหรือสำนวน กิริยาท่าทาง การกระทำ หรือความประพฤติต่าง ๆ สิ่งนี้เปลี่ยนแปลงน้อยที่สุดคือ ทรงผม โรงเรียนรัฐบาลไม่ตอบเลย โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๓.๕๖

จะเห็นได้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่นิยมเปลี่ยนแปลงจากคาราภาพยนตร์ ส่วนผู้ที่เปลี่ยนแปลงส่วน บุคคลก็จะเปลี่ยนหางคำพูดหรือการแต่งกาย ซึ่งไม่มีใครมีอันตรายมากนัก และแสดงให้เห็นว่า นักเรียนในระดับนี้ก็ได้รับการศึกษาามากพอสมควร พอที่จะรู้อะไรที่ควรไม่ควรแล้ว คงมีเพียงส่วน น้อยซึ่งเป็นลูกอ๊อดให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมต่าง ๆ กาลงยนตร์จึงมีอิทธิพลน้อยลง

๑๐. ความรูสึกและเหตุผลของนักเรียนอาชีวศึกษาที่เปลี่ยนแปลง

นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉย ๆ เมื่อเปลี่ยนแปลงแล้ว คือ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล ร้อยละ ๓๖.๕๕ หญิงร้อยละ ๔๑.๕๖ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๓๗.๓๔ หญิงร้อยละ ๔๖.๑๗ ส่วนนักเรียนที่รู้สึกภูมิใจเมื่อเปลี่ยนแปลงมีอันตัวรองลงมาคือ โรงเรียนรัฐบาลชายร้อยละ ๑๘.๔๐ หญิงร้อยละ ๕.๐๘ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๑๘.๗๖ หญิงร้อยละ ๑๓.๑๘

เหตุผลที่นักเรียนเปลี่ยนแปลงนั้น ส่วนมากคิดว่า การกระทำนั้นเหมาะสมถูกต้องไม่เสียหาย จึงได้เปลี่ยนแปลง นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลแสดงเหตุผลร้อยละ ๕๗.๖๗ หญิงร้อยละ ๔๕.๕๖ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๔๕.๔๑ หญิงร้อยละ ๖๖.๐๖ เหตุผลในการเปลี่ยนแปลงที่รองลงมาคือ ชอบคาราคณนั้นจริง ๆ ต้องการให้คนอื่นเห็นว่าเป็นคนทันสมัย อยากเด่นให้คนสนใจ เหตุผลที่ นักเรียนตอบน้อยที่สุดคือ ทำตามเพื่อน โรงเรียนรัฐบาลชายร้อยละ ๕.๕๕ หญิงร้อยละ ๖๗.๖๗ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๑๐.๔๔ หญิงร้อยละ ๑.๕๕

จะเห็นได้ว่า การที่นักเรียนเปลี่ยนแปลงอย่างคาราภาพยนตร์นั้น ส่วนมากทำไปเพราะคิดว่า

เป็นการกระทำที่ถูกต้องเหมาะสมแล้ว

๑๑. ความรู้สึกของผู้ปกครองและครูอาจารย์ที่มีต่อนักเรียนอาชีวศึกษาซึ่งเรียนแบบอย่างจากคาราภาพยนตร์

ส่วนใหญ่ปรากฏว่า ผู้ปกครองและครูอาจารย์มีความรู้สึกเฉย ๆ ไม่สนใจต่อนักเรียนที่เรียนแบบอย่างจากภาพยนตร์เลย คือ โรงเรียนรัฐบาลชายมีจำนวนร้อยละ ๖๖.๓๑ หญิงมีจำนวนร้อยละ ๕๐.๕๑ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๕๖.๖๕ หญิงร้อยละ ๖๓.๕๗ รองลงมาคือ ห้ามไม่ให้เด็กเรียนหัว โรงเรียนรัฐบาลชายมีจำนวนร้อยละ ๒๕.๑๘ หญิงมีจำนวนร้อยละ ๕.๐๘ โรงเรียนราษฎร์ชายมีจำนวนร้อยละ ๓๑.๕๓ หญิงร้อยละ ๒๕.๕๘ ส่วนผู้ที่ส่งเสริมให้เด็กเรียนหัวต่อไปนั้นมีน้อยมาก

๑๒. ความรู้สึกของเพื่อน ๆ ที่มีต่อนักเรียนอาชีวศึกษาซึ่งเรียนแบบอย่างจากภาพยนตร์

ปรากฏว่า เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อผู้ที่เรียนแบบอย่างจากภาพยนตร์ คือ โรงเรียนรัฐบาลชายร้อยละ ๖๖.๓๑ หญิงร้อยละ ๔๑.๔๖ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๖๖.๐๑ หญิงร้อยละ ๗๖.๐๘ รองลงมาคือ ชอบมากที่สุดที่เพื่อนเรียนแบบ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๒๖.๕๕ หญิงร้อยละ ๕.๐๘ โรงเรียนราษฎร์ชายร้อยละ ๒๗.๕๕ หญิงร้อยละ ๑๘.๖๐ ส่วนที่ไม่ชอบมีจำนวนน้อยมาก

๑๓. ความรู้สึกของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีต่อเพื่อนที่ชอบเรียนแบบอย่างจากภาพยนตร์

นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉย ๆ ต่อเพื่อนที่เรียนแบบคือ โรงเรียนรัฐบาลชายมีจำนวนร้อยละ ๖๖.๐๕ หญิงมีจำนวนร้อยละ ๗๑.๔๓ โรงเรียนราษฎร์ชายมีจำนวนร้อยละ ๖๔.๖๔ หญิงมีจำนวนร้อยละ ๖๗.๓๔ รองลงมาคือ ไม่ชอบ โรงเรียนรัฐบาลชายมีจำนวนร้อยละ ๑๘.๖๗ หญิงมีจำนวนร้อยละ ๒๑.๔๓ โรงเรียนราษฎร์ชายมีจำนวนร้อยละ ๒๑.๐๔

หญิงมีจำนวนร้อยละ ๖๖.๖๑ ส่วนพวกที่ชอบมากมีจำนวนน้อย

จะเห็นความแตกต่างของความรู้สึกในข้อ ๑๖ และข้อ ๑๓ นี้ เพื่อน ๆ ชอบนักเรียนซึ่งเขียนแบบอย่างคาราภาพยนตร์มาก แต่ตัวนักเรียนเองกลับไม่ชอบเพื่อนที่เขียนแบบคาราเป็นจำนวนมีใจน้อย

๑๔. ภาพยนตร์ซึ่งนักเรียนอาชีวศึกษาที่ชอบเขียนแบบนิยมชม

นักเรียนชายซึ่งเขียนแบบการแต่งกายที่ชอบชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรีมากที่สุด คือ โรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๑๕.๑๐ ส่วนโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๒๑.๕๐ นิยมชมภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์มากที่สุด

ส่วนนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลนิยมชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรีมากที่สุด ร้อยละ ๓๓.๓๓ นักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์มีจำนวนร้อยละ ๖๖.๖๕

ส่วนนักเรียนที่ชอบเขียนแบบค่านทรนงม โรงเรียนรัฐบาลชายชอบชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรี และภาพยนตร์ประเภทเร้าอารมณ์ มีจำนวนร้อยละ ๑๑.๖๕ หญิงมีจำนวนร้อยละ ๓๓.๓๓ โรงเรียนราษฎร์ชายนิยมชมภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์มากที่สุดมีจำนวนร้อยละ ๑๕.๓๐ หญิงนิยมชมภาพยนตร์ตลกขบขันมากที่สุด จำนวนร้อยละ ๓๓.๓๓

ส่วนนักเรียนที่เขียนแบบกิริยาท่าทาง ส่วนมากนิยมชมภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์ ได้แก่นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๑๕.๓๕ โรงเรียนราษฎร์ชายมีจำนวนร้อยละ ๒๕.๖๕ ส่วนนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลนิยมชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรีเป็นจำนวนร้อยละ ๑๐๐.๐๐ โรงเรียนราษฎร์นิยมชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรี และภาพยนตร์ชีวิตเป็นจำนวนร้อยละ ๖๕.๐๐

สำหรับนักเรียนที่เขียนแบบคำพูด นักเรียนชายส่วนมากนิยมชมภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์ คือ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๑๕.๔๑ โรงเรียนราษฎร์

เป็นจำนวนร้อยละ ๒๑.๗๗ ส่วนนักเรียนหญิงชอบชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรีมากที่สุด คือ นักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลเป็นจำนวนร้อยละ ๒๕.๐๐ โรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๒๔.๔๑

สำหรับนักเรียนที่เลือกแบบการกระทำ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลนิยมชมภาพยนตร์ตลกขบขันมากที่สุดร้อยละ ๑๔.๑๔ โรงเรียนราษฎร์นิยมชมภาพยนตร์สงคราม และประวัติศาสตร์มากที่สุด ร้อยละ ๒๐.๔๕ ส่วนนักเรียนหญิงชอบชมภาพยนตร์ เพลงและดนตรีมากที่สุด โรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๓๓.๖๓ โรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๑๖.๖๗

ทั้งนี้ ภาพยนตร์ที่นักเรียนเลือกชมน้อยที่สุดได้แก่ ภาพยนตร์อภินิหาร ภาพยนตร์ผี และภาพยนตร์อาชญากรรม

๑๔. ความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในทางไม่ดี

ตามความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ ภาพยนตร์ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกในทางไม่ดียิ่งมากที่สุด คือ ภาพยนตร์ประเภทเร้าอารมณ์ ได้แก่ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๓๗.๕๐ นักเรียนหญิงร้อยละ ๔๖.๔๖ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๓๗.๖๕ นักเรียนหญิงร้อยละ ๔๖.๔๖ ส่วนภาพยนตร์อันคับข้องลงมาได้แก่ ภาพยนตร์อาชญากรรม ภาพยนตร์เพศศึกษา ภาพยนตร์จารกรรม ภาพยนตร์ผี ส่วนภาพยนตร์ที่นักเรียนเลือกน้อยที่สุด คือ ภาพยนตร์ตลกขบขัน นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์แสดงความคิดเห็นร้อยละ ๑๐.๓๐ ส่วนนักเรียนอื่น ๆ ไม่ได้เลือกเลย แสดงว่าก่อให้เกิดความรู้สึกในทางไม่ดีน้อยกว่าภาพยนตร์

๑๕. ความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่ให้ปรัชญาหรือคติที่ดีต่อชีวิต

ภาพยนตร์ที่นักเรียนทั้ง ๒ เพศถือว่าเป็นภาพยนตร์ที่ให้ปรัชญาหรือคติที่ดีต่อชีวิตมาก

ที่สุด คือ ภาพยนตร์ชีวิต ไคแก่้นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๔๔.๗๖
นักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๕๖.๔๖ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์มีจำนวนร้อยละ ๔๐.๕๗
นักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๕๑.๑๗

ส่วนภาพยนตร์อันคับรองลงไปไคแก่้นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลและประวัติศาสตร์
ภาพยนตร์กิ่งสารคดี ภาพยนตร์เพศศึกษา ส่วนภาพยนตร์ที่นักเรียนเลือกน้อยที่สุดคือ
ภาพยนตร์อภินิหาร นักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์เลือกร้อยละ ๐.๔๓ นักเรียนอื่น ๆ ไม่
เลือกเลย (ซึ่งอาจจะเป็นไคว่า เพราะนักเรียนไม่นิยมชม จึงไม่มีใครเลือก)

๑๓. ความรู้สึกของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีต่อภาพยนตร์ซึ่งมีชุดนงน้อยหม่นน้อย

นักเรียนทั้ง ๒ เพศ ส่วนใหญ่บอกว่ามีความรู้สึกเฉย ๆ เมื่อไคเห็นการวางชุด
นงน้อยหม่นน้อย ไคแก่้นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๔๕.๓๖ นักเรียนหญิงมีจำนวน
ร้อยละ ๓๔.๕๓ นักเรียนโรงเรียนราษฎร์ชายมีจำนวนร้อยละ ๕๕.๓๔ นักเรียนหญิงมีจำนวน
ร้อยละ ๖๔.๖๔

รองลงมาคือ เกิดความรู้สึกหางเพศ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ
๓๖.๖๑ แคนักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๑๔.๖๕ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์มีจำนวน
ร้อยละ ๓๐.๕๔ และนักเรียนหญิงจำนวนร้อยละ ๖๔.๖๑ มีความรู้สึกไม่ชอบ หมั่นไส้

๑๔. ความรู้สึกของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีต่อภาพยนตร์ที่มีบทพิศวาส

นักเรียนทั้ง ๒ เพศ ส่วนใหญ่มีความรู้สึกเฉย ๆ เมื่อไคชมบทพิศวาส ไคแก่้นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลจำนวนร้อยละ ๓๕.๐๔ นักเรียนหญิงร้อยละ ๔๕.๓๑ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๔๔.๗๐ นักเรียนหญิงจำนวนร้อยละ ๓๕.๑๑

ความรู้สึกรองลงมา คือ เกิดความรู้สึกหางเพศ ไคแก่้นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๖๕.๑๗ หญิงจำนวนร้อยละ ๑๔.๖๕ โรงเรียนราษฎร์ชายจำนวนร้อยละ

๔.๒๕ แต่ักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎรมีความรู้สึกไม่ชอบมากกว่าเป็นจำนวนร้อยละ ๑๔.๔๕

ถัดมาก็คืออาจจะห่าคาม ติดจจจำไปเป็นตัวอย่าง ได้แก่โรงเรียนรัฐบาลชายร้อยละ ๑๖.๗๐ โรงเรียนราษฎรชายร้อยละ ๑๖.๖๖ หญิงร้อยละ ๖.๑๕

ส่วนนักเรียนชายที่ไม่ชอบบทพิศวาสมน้อยที่สุด คือ โรงเรียนรัฐบาลร้อยละ ๑๔.๐๕
โรงเรียนราษฎรร้อยละ ๕.๐๔

๑๘. ความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีต่อเพื่อนซึ่งไม่เคยดูภาพยนตร์เลย

นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่า เพื่อนซึ่งไม่เคยดูภาพยนตร์เลยเป็นเพราะเป็นคนที่ไม่ชอบดูภาพยนตร์ ได้แก่นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล มีจำนวนร้อยละ ๕๑.๐๑ นักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๕๗.๑๔ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎรมีจำนวนร้อยละ ๕๕.๑๖ นักเรียนหญิงมีจำนวนร้อยละ ๖๔.๑๔

ความคิดเห็นอันลบรองลงมา คือ เขาอาจมีเหตุผลส่วนตัวในการที่ไม่ดูภาพยนตร์ ถัดมาก็คือไม่มีเงิน นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลแสดงความคิดเห็นร้อยละ ๑๓.๗๖ แต่ นักเรียนอื่น ๆ เชื่อกขอเหตุผลที่ว่า เป็นคนล้าสมัย ได้แก่ โรงเรียนรัฐบาลหญิง จำนวนร้อยละ ๑๔.๖๕ โรงเรียนราษฎรชายจำนวนร้อยละ ๑๑.๗๔ นักเรียนหญิงจำนวนร้อยละ ๗.๗๖

แสดงว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อน คือ ไม่ชอบดู แต่ก็มิใช่ว่าคนที่ไม่คิดในทางไม่ดี คือ คิดว่าไม่มีเงินหรือเป็นคนล้าสมัย

๒๐. นักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ที่มีผลต่อพฤติกรรม

นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ มีความสนใจภาพยนตร์ในระดับปานกลางมากที่สุด และนักเรียนที่สนใจภาพยนตร์ปานกลางนี้ ส่วนใหญ่จะเลียนแบบภาพยนตร์มากกว่าไม่เลียน กล่าวคือ ในจำนวนนักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล ๕๕ คน จะมีผู้ที่เลียนแบบร้อยละ ๖๓.๔๔

ไม่เรียนแบบ ๓๖.๕๖ นักเรียนหญิง ๑๔ คน เรียนแบบร้อยละ ๓๘.๕๘ ไม่เรียนแบบ
ร้อยละ ๖๑.๔๒ นักเรียนโรงเรียนราษฎร์ชาย ๒๕๐ คน เรียนแบบจำนวนร้อยละ
๖๖.๐๓ ไม่เรียนแบบร้อยละ ๓๔.๙๗ นักเรียนหญิงจำนวน ๑๕๘ คน เรียนแบบร้อยละ ๕๘.๒๑
ไม่เรียนแบบร้อยละ ๔๑.๗๙

ส่วนนักเรียนที่ชอบภาพยนตร์มาก ส่วนใหญ่ก็เรียนแบบภาพยนตร์มากกว่าไม่เรียน
นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล ๑๐๑ คน เรียนแบบร้อยละ ๗๐.๑๐ ไม่เรียนแบบร้อยละ ๒๙.๙๐
โรงเรียนราษฎร์ชาย ๓๐ คน เรียนแบบร้อยละ ๘๐.๐๐ ไม่เรียนแบบ ๒๐.๐๐ นักเรียนหญิง
๓๖ คน เรียนแบบร้อยละ ๖๔.๔๖ ไม่เรียนแบบร้อยละ ๓๕.๕๔

แสดงว่า ส่วนมากนักเรียนทั้ง ๒ เพศจะมีการเรียนแบบจากภาพยนตร์มาก ทั้งที่
มีความชอบต่างระดับกัน

๒๑. ประโยชน์ที่นักเรียนได้รับจากภาพยนตร์

นักเรียนส่วนมากเห็นว่า ภาพยนตร์เป็นการยอนคลายอารมณ์อย่างดี โดยเฉพาะ
นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลจำนวนร้อยละ ๓๑.๑๘ นักเรียนหญิงจำนวนร้อยละ ๖๔.๕๓
นักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๓๓.๕๐ ส่วนนักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์
ร้อยละ ๓๐.๘๖ กลับเห็นว่าโทษที่นำไปปฏิบัติตามได้

เหตุผลต่อมา คือ เป็นการฝึกฟังภาษาอังกฤษ ได้รับความรู้และประสบการณ์
ต่าง ๆ มากขึ้น ได้พบเห็นสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ในท้องถิ่นที่ห่างไกลและได้เข้าใจสภาพ
ภูมิศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ส่วนข้อที่ว่า ทำให้มีโอกาสใกล้ชิดกับคนรักมากขึ้นนั้น นักเรียน
หญิงไม่เลือกตอบเลย

๒๒. ความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาที่มีต่อผลเสียอันเกิดจากภาพยนตร์

นักเรียนชายส่วนใหญ่เห็นว่า ทำให้เสียเงินโดยใช่เหตุ โดยเฉพาะนักเรียนชาย
โรงเรียนรัฐบาล จำนวนร้อยละ ๖๕.๕๐ โรงเรียนราษฎร์จำนวนร้อยละ ๒๕.๐๐

ความลึกเต็มอื่น ๆ ได้แก่เสียเงินโดยใช่เหตุ เสียเวลาที่ควรจะนำไปใช้ประโยชน์
ในทางอื่น เสียการเรียน เพราะบางครั้งหนีการเรียนไปชมภาพยนตร์ เสียสุขภาพ เพราะ
อากาศในโรงภาพยนตร์ไม่ดีอึดื้อ ทำให้เกิดการเวียนแบบอย่างที่ไม่ดีจากภาพยนตร์ ซึ่ง
เหตุผลแต่ละข้อนี้ นักเรียนเลือกเป็นจำนวนใกล้เคียงกันมาก ไม่แตกต่างกันเท่าใดนัก

การอภิปรายผล

ผลของการวิจัยครั้งนี้ พอจะแปลความหมายออกมาได้ดังนี้ คือ

๑. สภาพทางครอบครัวของนักเรียนอาชีวศึกษา ปรากฏว่า บิคามารดาของ
นักเรียนยังคงมีชีวิตอยู่เป็นจำนวนมาก และนักเรียนส่วนใหญ่ก็ยังคงอาศัยอยู่กับบิดามารดา
หรือญาติ บิคามารดามีความเอาใจใส่ในตัวนักเรียนมากพอสมควร โดยเฉพาะบิดามารดา
หรือผู้ปกครองของนักเรียนหญิง จะเห็นได้จากการที่นักเรียนหญิงส่วนมากจะคงขออนุญาต
บิดามารดาหรือผู้ปกครองก่อนที่จะไปชมภาพยนตร์ ซึ่งบางคนก็ขออนุญาตเป็นบางครั้ง บางคน
คงขออนุญาตทุกครั้ง ส่วนนักเรียนชายนั้น ส่วนมากไม่คงขออนุญาตผู้ปกครองก่อนไปชม
ภาพยนตร์ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า เพราะนักเรียนชายมีวัยมากพอสมควร ผู้ปกครองจึงให้
ความไว้วางใจไม่คงคอยควบคุมอย่างใกล้ชิด และนักเรียนชายไม่มีภัยอันตรายมากเหมือน
นักเรียนหญิง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ยังมีนักเรียนชายเป็นจำนวนไม่น้อยคงขออนุญาต
ผู้ปกครองเป็นบางครั้ง

ทั้งนี้ แสดงว่า นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ยังประพฤติตัวอยู่ในกรอบที่เหมาะสม
และมีผู้ปกครองให้ความดูแลเอาใจใส่พอสมควร มีเพียงส่วนน้อยที่ก่อให้เกิดปัญหาทาง
พฤติกรรมดังที่เป็นข่าวอยู่เสมอ ๆ ซึ่งอาจจะมีมูลเหตุและสาเหตุอื่น ๆ อีกหลายประการ
นอกเหนือไปจากภาพยนตร์

๒. จากสมมุติฐานข้อที่ ๑ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาทั้งชายและหญิงในโรงเรียน
รัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ สนใจชมภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน ผลจากการ

วิจัยปรากฏว่า นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ สนใจภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน ต่างกันแต่เพียงอันดับความชอบเท่านั้น จะเห็นได้จากประเภทภาพยนตร์ที่นักเรียนชายชอบ คือ อันดับ ๑ ภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๓๑.๐๑ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์มีจำนวนร้อยละ ๔๑.๒๘ อันดับรองลงมาคือ ภาพยนตร์เพลงและดนตรี นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๑๕.๘๖ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์มีจำนวนร้อยละ ๑๖.๘๘ อันดับถัดไปคือ ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ตลกขบขัน

ส่วนนักเรียนหญิง ภาพยนตร์ที่ชอบมากเป็นอันดับ ๑ คือ ภาพยนตร์เพลงและดนตรี นักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล มีจำนวนร้อยละ ๕๘.๑๔ นักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์มีจำนวนร้อยละ ๓๔.๘๖ อันดับถัดมาคือภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์ นักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลมีจำนวนร้อยละ ๑๔.๒๕ นักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์มีจำนวนร้อยละ ๑๘.๓๑ รองถัดมาได้แก่ ภาพยนตร์ตลกขบขัน ภาพยนตร์ลึกลับผจญภัย

จะเห็นได้ว่า ประเภทภาพยนตร์ที่นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศชอบชมนั้นคล้ายคลึงกันมาก จากผลการวิจัยครั้งนี้ ปรากฏว่า ประเภทภาพยนตร์ที่นักเรียนชายชอบชมแตกต่างไปจากการสำรวจของนายกมล นินนาพนนท์^๑ ซึ่งค้นพบว่า นักศึกษารายในมหาวิทยาลัยชอบชมภาพยนตร์ชีวิตมากที่สุด รองลงมาคือ ภาพยนตร์จารกรรม ภาพยนตร์สืบสวน ภาพยนตร์เพลงและดนตรี ภาพยนตร์ตลกขบขันตามลำดับ แต่นักเรียนชายโรงเรียนอาชีวศึกษากลับชอบภาพยนตร์สงครามและประวัติศาสตร์มากเป็นอันดับ ๑ รองลงมาคือ ภาพยนตร์เพลงและดนตรี ภาพยนตร์จีนกำลังภายใน ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ตลกขบขัน จะมีประเภทที่คล้ายคลึงกันบ้าง เฉพาะภาพยนตร์ที่นักเรียนชายชอบเป็นอันดับรองลงไป ซึ่งได้แก่ภาพยนตร์

๑ กมล นินนาพนนท์, ความสนใจของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่มีต่อการชมภาพยนตร์, วิทยานิพนธ์, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔

ชีวิต ภาพยนตร์เพลงและดนตรี และภาพยนตร์ตลกขบขัน

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่า ความชอบของนักเรียนอาชีวศึกษาชายและนักศึกษาชาย ในมหาวิทยาลัยแตกต่างกันมาก ถึงแม้ว่าระดับอายุของทั้ง ๒ ฝ่ายจะไม่แตกต่างกันมาก นักก็สาม ตามความรู้สึกของคนโดยทั่วไป มักจะคิดว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัยจะต้องมี ความสำเร็จสูงกว่านักเรียนอาชีวศึกษา รวมทั้งมีสิ่งแวดล้อมที่ดีกว่า และกระตุ้นให้เกิด ความอยากเรียนรู้ยากเห็นอยากเรียนรู้มากกว่า และพยายามปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่ตนรวม อยู่ จึงน่าจะชอบชมภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ ความเพลิดเพลิน และมี วิจารณ์งานในการเลือกชมภาพยนตร์ได้ดีกว่านักเรียนอาชีวศึกษา แต่ถึงอย่างไรก็ตาม นักเรียนอาชีวศึกษาส่วนมากที่นำมาวิจัยครั้งนี้ ก็มีความกระตือรือร้นต่อการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ แทนที่จะชอบชมภาพยนตร์บู๊โลดโผน หรือประเภทเร้าอารมณ์ กลับชอบชมภาพยนตร์สงคราม และประวัติศาสตร์ เป็นส่วนมาก ซึ่งภาพยนตร์ประเภทนี้แม้จะมีการบู๊โลดโผนแต่ก็ให้ความรู้ ทางด้านประวัติศาสตร์ และให้คติที่คึกแก้มักเรียนมาก มีนักเรียนอาชีวศึกษาเพียงจำนวนน้อย ที่ชอบชมภาพยนตร์ประเภทที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง และการศึกษา

ในส่วนของผู้เรียนอาชีวศึกษาหญิงนั้น ปรากฏว่า ผลของการวิจัยคล้ายกับการ สืบรวจของนางสาวกฤษณา สยามเนตร^๒ และของนายกมล นินนาทนนท์^๓ ซึ่งค้นพบว่า นักเรียนวิทยุหญิงและนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยชอบชมภาพยนตร์ เพลงและ ดนตรีมากที่สุด นอกจากรานั้น นักเรียนอาชีวศึกษาหญิงยังชอบชมภาพยนตร์ประเภทอื่น ๆ อีกมากเช่น ภาพยนตร์ สงครามและประวัติศาสตร์ ภาพยนตร์ชีวิต ภาพยนตร์ตลกขบขัน

๓. สมมุติฐานข้อที่ถึงไว้ก่อนมา คือ นักเรียนชายหญิงทั้งโรงเรียนรัฐบาลและ โรงเรียนราษฎร์มีเหตุผลในการชอบชมภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ คล้ายคลึงกัน ผลจากการ

๒. กฤษณา สยามเนตร, อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อเด็กวัยรุ่น, วิทยานิพนธ์, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๓

๓. กุแกลงที่แล้ว หน้า ๑๒๓

วิจัยปรากฏว่า เหตุผลส่วนใหญ่ของนักเรียนชายและหญิงเหมือนกัน คือ ในการชมภาพยนตร์ สงครามและประวัติศาสตร์ ทำให้ได้รับความรู้ทางประวัติศาสตร์ในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะ ที่เกี่ยวกับสงคราม ถึงตัวเจตที่แสดงคือ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลแสดงเหตุผลร้อยละ ๒๖.๔๐ นักเรียนหญิงแสดงเหตุผลร้อยละ ๒๔.๕๗ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์แสดง เหตุผลร้อยละ ๒๔.๗๑ นักเรียนหญิงแสดงเหตุผลร้อยละ ๓๔.๒๕ ส่วนเหตุผลซึ่งนักเรียน ทั้ง ๒ เพศเลือกตามลำดับรองลงมาได้แก่ ทำให้เข้าใจประวัติศาสตร์ดีขึ้นและจำได้แม่นยำ ขึ้น เพราะได้เห็นสภาพการณ์คล้ายของจริง คุณแล้วทำให้เกิดความกล้าหาญ รักชาติ อยากจะ สละชีพเพื่อชาติ

ส่วนเหตุผลในการที่นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศชอบชมภาพยนตร์เพลงและ คนตรีก็คือ เขาสนใจ เป็นการผ่อนคลายให้สบายใจและเพลิดเพลิน นักเรียนชายโรงเรียน รัฐบาลจำนวนร้อยละ ๔๔.๗๖ นักเรียนหญิงจำนวนร้อยละ ๕๐.๕๔ นักเรียนชายโรงเรียน ราษฎร์จำนวนร้อยละ ๔๕.๖๕ นักเรียนหญิงจำนวนร้อยละ ๕๓.๔๔ ส่วนเหตุผลรองลงมาคือ มีความสนใจในเรื่องดนตรี การฟังเพลงและการร้องเพลง

เหตุผลของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศในการชมภาพยนตร์ชีวิตคือ บางเรื่อง มีคติธรรม นำไปยึดถือเป็นหลักประจำใจได้ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลแสดงเหตุผล ร้อยละ ๓๙.๗๐ นักเรียนหญิงร้อยละ ๒๔.๕๗ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์ร้อยละ ๓๔.๐๒ นักเรียนหญิงร้อยละ ๕๐.๐๐ ส่วนเหตุผลรองลงมาคือ ได้เห็นชีวิตของคนในแนวต่าง ๆ มี สวาระมากกว่าภาพยนตร์ประเภทอื่น

เหตุผลของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศในการชมภาพยนตร์ตลกขบขันคือ เขาสนใจ ดูเพื่อความสนุกเพลิดเพลินเป็นการผ่อนคลาย นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาล แสดงเหตุผลร้อยละ ๔๔.๐๕ นักเรียนหญิงร้อยละ ๕๐.๐๐ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์ แสดงเหตุผลร้อยละ ๕๓.๒๔ นักเรียนหญิงร้อยละ ๕๐.๖๕ เหตุผลรองลงมาคือ ไม่มี เนื้อเรื่องที่เห็นพิชเป็นภัยต่อจิตใจ ทำให้เป็นคนมีอารมณ์ขัน

จากตัวเลขที่แสดงจะเห็นได้ว่า กลุ่มในการเลือกชมภาพยนตร์ประเภทต่างๆ ของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศคล้ายคลึงกันมากที่สุด และเหตุผลเหล่านี้ ส่วนมากเป็นไปในทางด้านนี้ คือ ทำให้ได้รับความรู้ในด้านต่าง ๆ เพิ่มเป็นประโยชน์ในการศึกษาของนักเรียน นอกจากนั้น นักเรียนเลือกชมภาพยนตร์เพราะต้องการพักผ่อนสมอง แสดงให้เห็นชัดว่า การที่นักเรียนอาชีวศึกษาเข้าชมภาพยนตร์นั้น ส่วนใหญ่แล้วเพราะมีความต้องการที่จะแสวงหาความรู้และพักผ่อนสมอง ส่วนการที่นักเรียนเลียนแบบจากภาพยนตร์นั้นเป็นเพียงผลส่วนน้อย

๔. สมมุติฐานที่ตั้งใจไว้เกี่ยวกับความถี่ในการชมภาพยนตร์ของนักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศว่า จะมีระดับใกล้เคียงกันนั้น จากผลการวิจัยปรากฏว่า ส่วนมากนักเรียนทั้ง ๒ เพศมักจะไปชมภาพยนตร์ในโอกาสที่ว่าง เวลา เงินและอื่น ๆ อำนวยให้ แสดงว่ามีความถี่ในการชมไม่แน่นอน ต้องขึ้นอยู่กับเวลาว่างหรือวันหยุด ส่วนความถี่ที่แน่นอนรองลงมาคือนักเรียนมักจะไปชมภาพยนตร์ประมาณเดือนละครั้ง แสดงว่านักเรียนไม่ได้ใช้เวลาในการชมภาพยนตร์มากนัก อาจจะเป็นเพราะว่ามีเวลาว่างที่จะชมภาพยนตร์น้อย ผลการวิจัยจึงตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งใจไว้ว่า นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศได้ไปชมภาพยนตร์ในระดับความถี่ใกล้เคียงกัน

ส่วนวัน เวลา ที่นักเรียนทั้ง ๒ เพศนิยมไปชมภาพยนตร์มากที่สุดก็คล้ายคลึงกันคือ วันเสาร์ - อาทิตย์ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่านักเรียนมีเวลาว่างจากการเรียนในวันเหล่านั้นมากที่สุด และมีแตกต่างกันเพียงเวลาในการไปชมเท่านั้น คือ นักเรียนชายนิยมชมรอบ ๘.๐๐ น.มากที่สุด ส่วนนักเรียนหญิงนิยมไปชมรอบ ๑๒.๐๐ น.มากที่สุด สำหรับวันหยุดราชการ นักเรียนกลับไปชมภาพยนตร์น้อยกว่าวันธรรมดา ซึ่งได้ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมที่ควรจะหาทางพิจารณาแก้ไข จะเห็นได้จากตัวเลขต่อไปนี้ คือ ภาพยนตร์รอบ ๑๒.๐๐ น. ในวันธรรมดา นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลซึ่งควรจะอยู่ในโรงเรียนกลับไปชมภาพยนตร์ถึงร้อยละ ๔๘.๔๐ และในรอบ ๑๔.๔๕ น. ก็มีนักเรียนไปชมภาพยนตร์ร้อยละ ๑๘.๓๕ ส่วนนักเรียนหญิงที่ไปชมภาพยนตร์ในวันธรรมดาคามรอบหกกล่าวมาแล้วมี

น้อยมาก แสดงว่านักเรียนหญิงหนีเรียนไปชมภาพยนตร์น้อยกว่านักเรียนชาย

สำหรับชั้นราคาที่นักเรียนอาชีวศึกษานิยมชมมากที่สุด ก็คล้ายคลึงกัน แตกต่าง
กันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น กล่าวคือ นักเรียนชายชอบชมภาพยนตร์ในชั้น ๑๐.๐๐ บาท
มากที่สุด รองลงมาคือชั้นราคา ๑๒.๕๐ บาท ส่วนนักเรียนหญิงชอบชมในชั้นราคา ๑๒.๕๐ บาท
มากที่สุด รองลงมาคือชั้นราคา ๑๐.๐๐ บาท ที่แตกต่างกันคือ นักเรียนชายชอบชมภาพยนตร์
ในราคาต่ำ เช่น ๗.๐๐ บาทและ ๕.๐๐ บาท แต่นักเรียนหญิงไม่นิยมชมในราคาต่ำ แสดง
ว่านักเรียนหญิงชอบความหรูหรามากกว่า

๕. จากการวิจัยพบว่า ผู้ที่นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศนิยมไปชมภาพยนตร์
ถนัดมากที่สุดคือ เพื่อนเพศเดียวกัน อันลั้บรองลงมามีความแตกต่างกันบ้าง คือนักเรียน
ชายนิยมไปชมภาพยนตร์กับเพื่อนต่างเพศ ไปคนเดียว ส่วนนักเรียนหญิงนิยมไปชมกับญาติพี่น้อง
เป็นอันลั้บรองลงมา

ผลจากการวิจัยครั้งนี้จึงตรงกับผลการวิจัยของนางสาวกฤษณา สยามเนตร^๔ และ
นายกลมส นันทาทน^๕ ในเรื่องที่ว่านักเรียนทั้ง ๒ เพศนิยมไปชมภาพยนตร์กับเพื่อนเพศเดียว
มากที่สุด ส่วนอันลั้บรองลงมา นักศึกษาชายหรือเด็กวัยรุ่นชายชอบไปชมกับเพื่อนต่างเพศ
ส่วนนักศึกษาหญิงหรือเด็กวัยรุ่นหญิงนิยมไปชมกับญาติพี่น้อง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะขนบธรรมเนียม
ประเพณีของเรายังไม่เปิดโอกาสให้แก่เด็กมากนัก แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้ปรากฏว่า
นักเรียนเริ่มไปชมภาพยนตร์กับเพื่อนต่างเพศมากขึ้น

ส่วนค่าใช้จ่ายในการชมภาพยนตร์นั้น ส่วนมากนักเรียนทั้ง ๒ เพศได้รับมาจาก
ค่าใช้จ่ายส่วนตัวที่ได้รับจากผู้ปกครอง มีนักเรียนเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่รู้จักหาเงินเอง
โดยการทำงานพิเศษ

๔. คุณแหล่งที่แล้ว หน้า ๑๖๔
๕. คุณแหล่งที่แล้ว หน้า ๑๖๓

๒. จากสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนอาชีวศึกษาชายหญิงที่สนใจชมภาพยนตร์มากและปานกลาง จะได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ที่มีผลต่อพฤติกรรมเท่ากัน ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากทั้งชายและหญิงที่ชมภาพยนตร์มากและปานกลาง จะมีการเขียนแบบภาพยนตร์เป็นจำนวนมากในระดับใกล้เคียงกัน คือ นักเรียนชายโรงเรียนรัฐบาลที่ชมชมภาพยนตร์ในระดับปานกลางจะเขียนแบบภาพยนตร์ร้อยละ ๖๓.๔๔ ส่วนผู้ชมชมภาพยนตร์มากจะเขียนแบบภาพยนตร์ร้อยละ ๙๐.๑๐ นักเรียนชายโรงเรียนราษฎร์ที่ชมชมภาพยนตร์ปานกลางจะเขียนแบบร้อยละ ๖๖.๐๓ ผู้ที่ชมชมภาพยนตร์มากจะเขียนแบบร้อยละ ๘๐.๐๐ นักเรียนหญิงโรงเรียนราษฎร์ที่ชมชมภาพยนตร์ปานกลางจะเขียนแบบร้อยละ ๑๘.๖๑ ผู้ชมชมภาพยนตร์มากจะเขียนแบบร้อยละ ๖๘.๘๖

จะเห็นได้ว่า ตามตัวเลขผู้ชมชมภาพยนตร์ จะมีการเขียนแบบในเปอร์เซ็นต์สูงกว่าผู้ชมชมภาพยนตร์ในระดับปานกลาง แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าเปรียบเทียบกันในช่วงของผู้ที่ชมชมภาพยนตร์ในระดับเดียวกันแล้ว คือ ชมมาก นักเรียนจะเขียนแบบมากกว่าผู้ไม่เขียนในทำนองเดียวกันผู้ที่ชมชมภาพยนตร์ปานกลางก็จะเขียนแบบมากกว่าผู้ที่ไม่เขียนแบบ สมมุติฐานข้อนี้จึงเป็นไปได้ตามที่ตั้งไว้ คือ นักเรียนทั้ง ๒ เพศที่ชมชมภาพยนตร์มากและปานกลาง จะได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมเท่า ๆ กัน

๓. จากสมมุติฐานข้อต่อไป นักเรียนอาชีวศึกษาทั้งชายและหญิงเห็นประโยชน์และโทษของภาพยนตร์ไม่แตกต่างกัน

ผลคิของภาพยนตร์นั้น นักเรียนชายหญิงส่วนมากเห็นพ้องกันว่า ภาพยนตร์เป็นการผ่อนคลายอารมณ์อย่างดี ให้คติที่ดี นำไปปฏิบัติตามได้ ส่วนข้อที่ว่า ทำให้ได้ใกล้ชิดกับคนรักนั้น นักเรียนหญิงไม่เลือกเลย แสดงว่านักเรียนหญิงเห็นแตกต่างจากนักเรียนชาย แต่ตามความจริง ข้อนี้ก็มิได้ก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใดในด้านการเรียน แต่ในความคิดของนักเรียนชายเห็นว่า เป็นประโยชน์ที่ได้รับ

ส่วนผลเสียของภาพยนตร์นั้น นักเรียนส่วนมากทั้งชายและหญิงมีความคิดเห็น
พ้องกันว่า ภาพยนตร์ไม่มีผลเสียหาหย รวงลงมากคือเสียเงินโดยใช้เหตุ เสียเวลาที่ควรจะ
นำไปใช้ประโยชน์ในทางอื่น

จากผลของการวิจัยครั้งนี้ จึงตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนทั้ง ๒ เพศ
เห็นประโยชน์และโทษของภาพยนตร์ไม่แตกต่างกันมากนัก ถึงที่ได้แสดงเอาไว้ในตาราง
และบทสรุปแล้ว

ในความคิดเห็นของผู้วิจัย นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ ส่วนมากไม่มีใครจะมี
พฤติกรรมที่เป็นปัญหาอย่างขาดแคลนมากนัก ยกเว้นนักเรียนบางคนที่อาจจะมีสาเหตุอื่น
จากการตรวจแบบสอบถามที่ตอบมา มีนักเรียนอาชีวศึกษาบางคนได้แสดงพฤติกรรมที่แสดงว่า
เป็นเด็กมีปัญหาออกมาให้เห็น เป็นคนว่างการตอบปัญหาอย่างแฉ่ง ๆ บางคนเขียนรูปเท้าไว้
ที่หน้าปกแบบสอบถาม บางคนก็ตั้งคำถามแปลก ๆ เกี่ยวกับที่จุฬา - ธรรมศาสตร์ ยกพวกตีกัน
บางคนก็เขียนตอบคำถามควยวาจาที่หยาบคาย แต่นักเรียนที่ทำเจนนี้นั้นน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับ
นักเรียนที่ตอบคำถามอย่างตรงไปตรงมา

นอกจากการส่งแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยก็มีโอกาสสนทนากับอาจารย์ใหญ่ของ
โรงเรียนช่างก่อสร้างอุบลราชธานี หานใจชี้แจงว่า เพียงแต่ภาพยนตร์มันเหิงอย่างเดียวไม่
สามารถจะมีอิทธิพลต่อนักเรียนได้มาก สาเหตุของปัญหาทางพฤติกรรมของนักเรียนยังมี
จากอย่างอื่นอีก เช่น สภาพแวดล้อมทางบ้าน เด็กบางคนพ่อแม่ส่งมาเรียน แต่เด็กไม่ตั้งใจ
เรียน หลอกเอาเงินของพ่อแม่มาใช้โดยที่ไม่ได้เรียน เรียกว่าเป็นอาชีพรับจ้างพ่อแม่
เรียนหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กเรียนจากต่างจังหวัด เด็กบางคนก็บ่นบ่นบอกว่าตนเรียน
ไม่เก่ง จึงต้องมาเรียนอาชีวศึกษา ทำให้หมดความตั้งใจที่จะเรียนให้ได้ดี นักเรียน
บางคนก็ถูกอิทธิพลของเพื่อนชักจูงไปในทางที่เสีย เป็นต้น ส่วนวิชานักเรียนนั้น ท่านอาจารย์
ใหญ่โรงเรียนช่างก่อสร้างอุบลราชธานีกล่าวว่า ทางการและพ่อแม่ผู้ปกครองควรให้คำแนะนำ
แก่ทางโรงเรียนอย่างเต็มที่เพื่อจะได้ปกครองนักเรียนตามที่ได้เห็นสมควร เด็กจะได้ไม่กล้า

แสดงความวุ่นวายเช่นในปัจจุบันนี้

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า นักเรียนอาชีวศึกษาทั้ง ๒ เพศ ส่วนมาก ไม่ได้เลียนแบบการกระทำจากภาพยนตร์ แต่ก็มีจำนวนไม่น้อยที่ภาพยนตร์มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมบางอย่าง เช่น หางค์่านคำพูด การแต่งกาย ซึ่งอิทธิพลเหล่านี้ แม้ว่าจะเป็น อิทธิพลที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมที่ร้ายแรงต่อสังคมเหมือนกับอิทธิพลทางด้านเพศ อารมณ์กรรม แต่ก็มิใช่ศิลปกรรมและวัฒนธรรมที่สังคมไทยยึดถือ ตัวอย่างเช่นพวก Hippies แฟชั่นกระโปรงสั้น (Mini skirts และ Micro skirts) แฟชั่นเปลือยอก และ การไว้มทรงต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสม

ด้วยเหตุนี้ บุคคลและวงการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์ รวมทั้งบุคคลที่ เกี่ยวข้องกับการศึกษาและนักเรียน จึงควรที่จะร่วมมือกันหาวิธีที่จะป้องกันภัยจากภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้คือ

๑. ทางบ้าน บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ควรจะเอาใจใส่ให้ความใกล้ชิดกับเด็ก แนะนำภาพยนตร์ที่ควรดูและไม่ควรดู ถ้ามีโอกาสก็ควรพาเด็กไปชมภาพยนตร์บ้าง

๒. ทางโรงเรียน จากผลการศึกษาครั้งนี้ ปรากฏว่านักเรียนไม่เคยไปดูภาพยนตร์ กับทางโรงเรียนเลย ทางที่ดีทางโรงเรียนควรจัดพานักเรียนไปชมภาพยนตร์หรือจัดฉาย ภาพยนตร์ที่เห็นว่าเหมาะสมและให้ความรู้แก่นักเรียน นอกจากนี้ครูอาจจะแนะนำภาพยนตร์ ที่ควรดูให้แก่นักเรียนเป็นบางครั้ง

ทางโรงเรียนควรสอดส่องดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ควรจัดให้มีสารวัตรนักเรียนเพิ่มมากขึ้น เพื่อคอยตรวจนักเรียนที่หนีเรียนไปชมภาพยนตร์ และควรให้อ่านาจแก่สารวัตรนักเรียนในการส่งโทษนักเรียนที่หนีเรียนไปชมภาพยนตร์

ประการสำคัญอีกประการหนึ่ง คือ ทางโรงเรียนควรจัดกิจกรรมพิเศษ เพื่อให้เด็กใช้เวลาว่างในทางที่เป็นประโยชน์มากกว่าการชมภาพยนตร์ เช่น จัดตั้งชุมนุมต่าง ๆ ในโรงเรียน

๓. บัญชีภาพยนตร์ ไม่ควรคิดสร้างภาพยนตร์เพื่อหวังผลกำไรเพียงอย่างเดียว ควรพยายามสร้างภาพยนตร์ที่ดี ไม่เป็นพิษเป็นภัยต่อสังคมแฝงอยู่ โดยเฉพาะที่อาจเป็นภัยแก่นักเรียน ไม่ควรโฆษณาภาพยนตร์จนเกินความเป็นจริง

ส่วนเจ้าของโรงภาพยนตร์ก็เช่นกัน ควรเลือกจัดหาภาพยนตร์ที่ดี ไม่ชักจูงศีลธรรมและวัฒนธรรมของไทย พยายามไม่ให้มีการพากย์หรือจัดทำคำบรรยายภาษาไทยบนจอที่ห้ามโฆษณาเรื่อง

๔. สื่อมวลชนต่าง ๆ โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ ควรจะโฆษณาให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสมและไม่เกินความจริง ควรจะจัดคอลัมน์วิจารณ์ภาพยนตร์อย่างตรงไปตรงมา และแนะนำภาพยนตร์ที่ดีให้ดูชม เลือกรวมได้ตามความเป็นจริง

๕. รัฐบาล ควรส่งเสริมการสร้างภาพยนตร์ที่ส่งเสริมศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีของประชาชน นอกจากจะจัดตั้งคณะกรรมการ เช่น เซอร์ภาพยนตร์ เช่น ในปัจจุบันนี้แล้ว ควรจะวัดเจ้าหน้าที่ตรวจภาพยนตร์ที่ฉายตามโรงต่าง ๆ เพื่อควบคุมให้การฉายและการพากย์เป็นไปตามที่คณะกรรมการได้เสนอไว้แล้ว นอกจากนั้นรัฐบาลอาจส่งเสริมผู้ที่สร้างภาพยนตร์ดีโดยการให้ทุนอุดหนุน ให้รางวัลแก่ผู้ที่สร้างภาพยนตร์ดีและเขียนบทวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ดีที่สุดในหนังสือพิมพ์ เพื่อเป็นกำลังใจแก่บุคคลเหล่านี้

การวิจัยชั้นต่อไปจากนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ควรจะวิจัยเกี่ยวกับ โฆษณาภาพยนตร์ ว่าจะมีผลต่อจิตใจของนักเรียนหรือประชาชนทั่วไปอย่างไรบ้าง อีกเรื่องหนึ่งซึ่งน่าจะนำมาทำการวิจัย คือ ภาพยนตร์โฆษณาสินค้าตามโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อนักเรียนอย่างไรบ้าง ซึ่งผู้เขียนคิดว่าจะเป็นประโยชน์แก่วงการการศึกษา โดยเฉพาะทางด้าน สื่อทัศนศึกษา มากยิ่งขึ้น